

der spørger dem, om de have berigtiget deres Fjhtning, og, skal man saa senere have fat i dem, kan man ikke finde dem. Jeg skal tillade mig eksempelviis at meddele, at, da den Bataillon, som jeg har Commandoen over, i Efteraaret skulde indkalde 800 Mand, manglede der af dem 50 Mand, som man ikke vidste, hvor vare henne. En Deel af dem vare nu ganske vist reiste til Amerika, men en Deel af dem levede ogsaa omkring her i Landet, og man kunde spore dem hist og her, men med Undtagelse af et Par Stykker fik man dog ikke fat paa dem. Vare de derimod pligtige til, hvor de kom hen, at producere en Bog som den af mig nævnte, vilde derved den hele Control med dem være lettet. Den Besværlighed, som kunde være forbunden med at skulle have en saadan Controlbog, der viste, om man havde opfyldt de Forpligtelser, som paalaa En med Hensyn til Børnepligten, troer jeg ikke vilde kunne være nogen væsentlig Indvending imod Indførelsen af en saadan Foranstaltning, thi man har jo dog ved andre Leiligheder ikke undseet sig ved at forlange Vaccinationsattest o. desl., skjøndt dette turde være ikke mindre besværligt.

Da jeg har Ordet, kan jeg ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa en Bestemmelse i Lovforslagets § 27; det kan være, at jeg opfatter den feilagtig, men i saa Tilfælde vil det være mig hjært, om jeg maatte blive oplyst derom. Det hedder i den nævnte Paragraph: „Ved alle Indkaldelser saabel til Linien som til Forstærkningen tages i Reglen Mandskabet af de yngste Aargange fremfor det af de ældre. Af samme Aargang indkalbes i Reglen Mandskabet med den kortere Uddannelse først.“ Betydningen af denne Bestemmelse kommer an paa, hvorledes man vil opfatte dette Ord „i Reglen“. Vil man opfatte det saaledes, at der ogsaa i Fredstid skal kunne gjøres Undtagelse fra Bestemmelsen, saa behøver der ganske vist ikke at staa mere; men det forekommer mig rigtigt nok, at det nærmest maa siges, at det Tilfælde, at Mandskabet i Fredstid skal indkalbes til de befalede Exerceertider, hører ind under det Almindelige, og at dette altsaa er et Tilfælde, i hvilket der ikke skal kunne gjøres Undtagelse fra Bestemmelsen, og at „udenfor

Reglen“ kun kan bethyde: i extraordinære Tilfælde eller i Krigstid. I det af det andet Thing nedsatte Udvalgs Betænkning staaer der imidlertid med Hensyn til dette Tilfælde netop nævnt, at Hensigten med Udtrykket „i Reglen“ ikke er at unddrage Undercorporalerne fra Indkaldelse. Det er nu netop dette Forhold, jeg nærmest har for Øie her. Vil man nemlig opfatte Bestemmelsen i § 27 saaledes, som den efter min Mening nærmest maa forståes, saa vil det let kunde føre til, at man kommer til at indkalde en temmelig stor Styrke uden at have nogensomhelst Underbefalingsmand, til den. Jeg skal saaledes eksempelviis fremhæve, at, naar en Aargang bestaaer af 550 Mand, ville omtrent 210 Mand af disse have ligget længere til Tjeneste end de befalede 6 Maaned, og der vil altsaa være 340 Mand med den kortere Uddannelse, hvilke altsaa skulle indkaldes forlods; men af disse 340 Mand vil der ikke være en eneste Undercorporal, hvis Bestemmelsen i § 27 skal komme til Anvendelse i Fredstid, og hvis Meningen med Udtrykket „i Reglen“ skal være, at der ikke da kan gjøres Undtagelse deraf. Hvis der derimod ved, hvad der ligger „udenfor Reglen“, ogsaa siges til den ordinaire Exerceertid, har jeg ikke noget imod Paragraphens Bestemmelse. I modsat Fald vil det være nødvendigt, at det udtrykkeligt bestemmes, at Undercorporaler i Fredstid kunne indkaldes forlods med det Mandskab af samme Aargang, som bliver indkaldt.

**W. Petersen:** Med Hensyn til den høitærede Justitsministers Uttringer i Anledning af min Anke over Bestemmelserne i Lovforslagets § 55 skal jeg blot tillade mig at bemærke, at det vel er meget muligt, at det fra et juridisk Standpunkt kan være rigtigt, at man ved Affattelsen af et nyt Lovforslag, ved hvilket man hæver en heel Deel ældre Love, lader et enkelt Punkt eller, som det her er Tilfældet, kun to Linier af en ældre Lov blive staaende ved Magt, medens alt det Øvrige, som findes i denne ældre Lov, gaaer bort, men at det ikke bestomindre for mig som Rægmand seer noget forunderligt ud. Jeg kan iøvrigt heller ikke erkjende, at de Ord, som findes i § 3 af Loven af 23de Marts 1851, om Vaterchouten,